

עין משפט
גד מצוה

סד א מיי פֿיד מהל' כלי המקדש הלכד יד:
סד ב מיי פשוו מהל' שגגות הלכד י:
סו ג מיי פֿיל מהלכות עבודת יוה"כ הלכד ג:
ד נמיי פֿיל מהלכות קרבן פסח הלכד ג:
סו ה מיי פֿיו מהלכות בית הבחירה הלכד טו ופֿיו שט הלכד יד ופֿיי מהלכות מעשה הקרבנות הלכד ה:
סח ו מיי פֿיו מהלכות בית הבחירה הלכד טו ופֿיי מהלכות מעשה הקרבנות הלכד ג ופֿיפֿא שט הלכד ה:

תורה אור השלם

- וְיָחַד לַמִּשְׁחָה מִגִּזְרֵי אֶמְרָא אֲמַר אֵל י אֵל תָּפֹן אֵל נִמְרָתָם לֹא חֲמוּר אֲחֻד מִדֻּם נְשָׁאוֹת וְלֹא חֲרָעִית אֵת אֲחֻד מִדֻּם: בַּמִּדְבָּר טו טו
- וּפֶן תִּשָּׂא עֵינֶיךָ הַשְׁמִימָה וְיִאָּתֶּר אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאֶרֶץ וְאֵת הַבּוֹקִיבִים כֹּל צָבָא הַשָּׁמַיִם וְהָאֶרֶץ וְהַשְׁמַיִת לָהֶם וְעִבְדָּתָם אֲשֶׁר חֵק יי אֶלְדִּיק אֲתָם לְכָל הָעַמִּים תוֹתֵם לִי הַשְׁמִיִּם:
- וְחֵץ וְחֶבֶד אֶלְדִּים אַחֲרֵים וְיִשְׁתַּחֲוּ לָדָם וְלַשָּׁמַיִם או לְדָרָא או לְכָל צָבָא הַשָּׁמַיִם אֲשֶׁר לֹא דְבָרִים יו ג
- וְאֵת הָאֶרֶבְתַּי בַּמַּעֲלָה גֵּרָה וְאֵת הַפֶּרָסָה לֹא הַפֶּרִסָה טַמְאָה הוּא לְכָם: וְקָרָא יא י
- יִפֶּת אֱלֹהִים לִפְתָּי וְיִשְׁכֵּן בְּאֶהֱלֵי שָׁם וְיִהְיֶה בְּעֵדֶר כְּלָמוֹ: בִּרְשִׁית ב טו
- אִם הִכְתּוּ הַתַּשְׁחִיטִי וְקָטָא לַאֲשַׁמְתָּ הָדֵם וְהַקָּרִיב עַל תַּשְׁאֲתוֹ אֲשֶׁר חָטָא פֶּר בֶּן בָּקָר תָּמִיד לָךְ לְחֻטְאָתָא: וְקָרָא יג ג

רבינו חננאל

עד שלא יאמר שחקו בי יהודים והטילו שם אשתי בתורחם. רבן שמעון בן גמליאל אומר אף בספרים לא תתרו שיכתבו אלר ויוצני. מנא הני מילי אמר ר' יוחנן דבתיא יפת אלהים לפת וישכן באהלי שם, מפייתו של יפת, כלומר ממכתבו בניו של יפת והיא כתיבת יוון, יהיו באהלי שם שהם בני ישראל. אמר ר' אבהו אמר ר' יוחנן, הלכה כרבן שמעון בן גמליאל. **[מתני']** אין בין כהן משוח בשמן המשחה למרובה בגדים כו'. מניא [ין] דכתיב אם הכהן המשיח יוטא לאשמות הדם וגו'. פירוש מרובה בגדים, בבית השני שלא היה להן שמן המשחה היה כתמנה כהן גדול בלבישת שמנה בגדים, לפי שכל זמן שהיה הדיוט היה משמש בר' בגדים, לבש עוד ר' ונתרבה בר' אחריים נעשה כהן גדול, לפיכך נקרא מרובה בגדים. וזה מפורש בתלמוד [אין ישראל] בהוריות פ"ק ג' משוח בשמן המשחה בבית האשון, מרובה בגדים בבית האחרון. ואמרו חמשה דברים (והיו [והיה] בית הראשון גדול מן האחרון ואלו הן אש וארון ואורים ותומים ושמן המשחה ורוח הקודש, ושאר כל העניינין. הא לעניינין פו יום הכיפורים, כדכתיב בואת יבא

אחרון אל הקדש בפר בן בקר וגו'. ועשירית האופה, כדכתיב זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו לה' ביום המשח אותו וג', ומפורש בתורת כהנים שכל כהן מביא עשירית האופה, מדכתיב ובניו מרביצין אפי' הדיוטות, וכל שכן מרובה בגדים. **מתני'** דלא כר' מאיר דתני מרובה בגדים מביא פו הבא על כל המצות. ואקשינן אימא סיפא אין בין כהן משמש לכהן שעבר, כלומר שנפשל במום או בזולתו, אלא פו יום הכפורים ועשירית האופה, שהכהן המשמש הוא המביא משלו וזה ששבר לא. הא לכל דברותן זה וזה יתני, אהאן לוי מאיר דתני אירע בו פסול, בכהן גדול, ומינו אחר תחתיו כו'. ופריך רב יוסף מתניתין רבי היא רישא סבר לה כר' מאיר. **[מתני']** אין בין במה גדולה לבמה קטנה וכו'. ואוקימנא [בבבארא] ענין פסחים וכן חובות הקבוע להן זמן. ומפורש בסוף פרת חטאת ובסוף שחיטת קדשים בתוספתא אלו דברים שבין במה גדולה לקטנה קרן וכבש ויסוד וריבוע וכיוור וכו' בבמה גדולה ולא בקטנה, עושה אדם במה על פתח חצירו ועל פתח גינתו ומקריב עליה הוא ובניו ובבתו ובכול'. **[מתני']** אין בין שילה לירושלים אלא שבשילה אוכלים קדשים קלים ומעשר שני בכל הראוה, וביירושלים לפנים מן החומה כול'. פיר' הראוה, העומר בשילה כל מקום שרואה מלא עיניו מותר לו לוכל קדשים קלים ומעשר שני. ומפורש בפרק פרת חטאת יבוי, אמר ר' אבהו כתיב בן פורת עלי עין וגו', עין שלא רצתה [ליוון] ליהנות מדבר שאינו שלה תוכה ותאכל בקדשים כמלא עיניה. תנא רואה שאמירו כולו שלא יהא דבר מפסיק. וכן העומר בשדה ומביט משם משכן שילה, מותר לו לאכול באותו מקום קדשים קלים ומעשר שני. ותנן באו לשילה נאסרו הבמות ולא היה שם חיקרה אלא בית של אבנים מלמטה ויריעות מלמעלה והיא היתה מנוחה כו'. ותניא ימי אהל מועד שבשילה י' וי' חסר אחת. ותניא כשמת עלי הכהן חיבה שילה ובאו לגנוב, כשמת שמואל חרבה גורו וכו' ובאו לגבעון. **[פסקא]** קדושת שילה

^(א) לטון המוספתא שט איו חיה צמה גדולה בשעת היסר צמה אהל משל ענוי כדרכו אין להכין טחון שם וכו'.

ט:

אין בין כהן משוח למרובה בגדים אלא פו הבא על כל המצות. פירוש פו כהן משיח שחטא בשוגג דעשה אחת מכל מצות ה' אשר לא תעשינה ואשם צדצר שזדונו כרת אבל לא מיירי צפר העלם

דצר של צבור דכתיב ביה הכהן המשיח (יחטא) דהא מרביצין צמ"כ (ג) ואפילו כהן הדיוט יכול להציאו וכל

שכן מרובה בגדים: **אין** בין כהן המשמש לבכהן שעבר אלא פו יום הכפורים. קשה אמאי נקט לכהן שעבר דהא אפילו ציוס שאירע צו פסול לכהן המשמש ושמש זה תחתיו הוי חילוק זה שהפר צא מן המשמש אע"פ שאין משמש כדאי' גירושלמי ואס כן הוה ליה למימר צין הכהן המשמש לכהן שיעבור ו"ל דאי נקט לאותו שיעבור הוה משמע הא לאותו שעבר צבר דהוי צכל שנה יש הרצה לולוקים ציינהם משום הכי נקט לאותו שעבר לאשמועינן דאף גדליה ליכא אלא חילוק זה וא"ת למאי דפרישית שהפר הוי מלואותו שאירע צו הפסול אע"ג שאין משמש א"כ קשיא מהא דלמחר סוף פ"ק דשנעות (דף יד:) אשר לו ולא משל אחיו ההניסם ואדרינה היה לו לומר ולא מלואותו המשמש תחתיו דהוי צרותא טפי ושמה משום דהוי מלמא דלא שיחאם עקביה ונקט מידי דשיחם כל שנה וההיא נמי דהקומץ רצה (מנחות דף יט.) דקאמר דגלי רחמנא שמיטה צבעלים אף קשה לפירושינו (ר' דשרי דכיון דזכי ליה רחמנא הוי כליאו מקדש משלו: **ולא** לבכהן הדיוט משום מעלי' בקדש וכו'). קשיאלמה ליה האי טעמא חיפוק ליה דכיון דלאוי לכהן גדול אי לא משום אצנה א"כ אינו יכול לשמש כהרצעה בגדים משום דהוה ליה מחוסר בגדים ויש לומר דמשום האי טעמא לא היינו מקפידין כיון דעל פי צית דין ^(א) הוא אי לאו טעמא דמעלין:

מני רבי שמעון היא דאמר אף צבור לא הקריבו. נראה דכיון דמוקמינן למתני' כרצי שמעון א"כ סיפא נמי אמאי כותיה דקמני זה הכלל כל הנידר ונידע קרב צממה וקשה דהא מוצות דהוי דצר הנידר ונידע כדלממדין צפרק שני דתמורה (דף י: ושם) ואפילו הכי אינן לר' שמעון פ' צמרא דזבחים (דף קז. ושם) דמנחות ומזירות אין קרב אפילו צממה גדולה וי"ל דהכי מיפרשא מתנימין זה הכלל כל הנידר ונידע שקרב צממה גדולה כגון עולה ושלמים ליחיד קרב צממה קטנה וכל שאינו ינדר ונידע ואע"פ שקרב צממה גדולה אין קרב צממה קטנה אבל מודה הוא דיש נידר ונידע שאין קרב לא צממה גדולה ולא צממה קטנה ^(א): שמעתי

הבא והבא לא קרב: מתני' אין בין שילה לירושלים אלא שבשילה אוכלין קדשים קלים ומעשר שני בכל הראוה ה'ובירושלים לפנים מן החומה וכאן וכאן יקדשי קדשים נאכלין לפנים מן הקלעים קדושת שילה

מתניתין דהא אמרי' כל שהצור מקריצין צאהל מועד צממדצר מקריצין צאהל מועד צנגלגל דהיא צמה גדולה ואפילו פו העלס דצר ומתנימין קמני פסח וכיוצא צהן: **מתני'** **כלל** הירוא'. צכל מוקס שיוכל לראות משס את שילה. וצפרק צמרא דזבחים^(א) יליף טעמא:

מגילה נקראת פרק ראשון מגילה

לא חמד אחד מהם נשאפי. שלא יאמר חמור לא לקח אבל חפץ אחר לקח: **להאיר לכל העמים**. שאס לא כן יאמר צן נח מותר צע"ו. ומדרשו (ע"ו נה.) להחליקן צדצרים כדי לטורדן מן העולם: **אשר לא יוסיט לעוצדם**. שאס לא כמצו לעוצדם שמעמ אשר לא צויטי

שיציו ויאמר א"כ אלהות הן שעל כורחם נצראו: **וכמכו**. צממוס ואת הארצנת ואת צעירת הרגלים לפי שדיה קצרות וקטנות מרגליה: **יפיוסו על יפס**. הוא לשון יוון לשונו יפה משל כל בני יפת: **מתני'** **מרובה** בגדים. כהנים ששימשו צבית שני ואף צבית ראשון מימותו יאשיהו ואליך צנגנו צלוזית של שמן המצההס: **פר הצא על כל המלוא**. כהן משיח שהורה היסר דצצר שזדונו כרת ועשה כחוראמו מציא פו שנאמר אס הכהן המשיח יחטא לאשמת העס וגו' (ויקרא ד:) **צכן המשמש**. כגון שאירע צו פסול ומינוו אחר תחתיו ועצר פסולו וחצר לעצודתו והעצירו הצא תחתיו הראשון קרוי משמש והשני עצר: **אלא פו יוס"צ**. שאי אפשר להציא שנים. וכן עשירית האיפה חציית כהן [גדול] צצכל יוס שאי אפשר להציא שנים: **גב'** **הא לכל דצריין זה וזה שוין**. ואס צא להקטיר או לעצוד שום עבודה משמש צשמונה בגדים כהן שעצר ככהן המשמש: **כל מלוא כהונה גדולה עליו**. משמש צה' בגדים לא פורע ולא פורס ומצווה על הצמולה ומוחצר על האלמנה ומקריצ אונן: **ואינו לרואי**. לשמש לא צשמונה בגדים ככהן גדול ולא צארצעה ככהן הדיוט: **רצי היא**. וקטמנה אליצא דנפשיה: **ונסצי ליה אליצא דשנאי**. צמרוצה

בגדים קצר לה כרצנן וצכהן שעצר קצר לה כר' מאיר: **מתני'** **אין צין צמה**. אין הפרש צשעת היתר הצמות צין צמה גדולה זה מוצח של משה צצודו צנוצ וגצנוון: **לצמה קטנה**. מוצח צה' יחיד שכל יסוד ויחיד עושה צמה לעצמו: **קרב צממה**. קטנה: **כל שאינו נידר ונידע נו'**. צוצמים יליף לה צפרק צמראה: **גב'** **פסחים וכו' לא**. והא קמני סיפא כל שאינו נידר ונידע אינו קרב צממה קטנה ואילו צגדולה הוי מקריצין קרבנות צצור תמידין ומוספין. וקא ס"ד דאף חוצות צצור שאין קצוע להן זמן הוי קריצין צה כגון פו העלס דצר של צצור ושעירי ע"ו: **נעין פסחים**. ככל חוצות הקצוע להס זמן פסחים: **מני**. מתניתין דקמני צממה קטנה אין קרב צה שוס חוצה ואמר דצמה גדולה לא עדיפא מינה אלא צחוצות הקצוע להן זמן: **ר' שמעון היא**. דלמחר צפרק צמרא דזבחים אף צצור לא הקריצו צצמה גדולה שוס חוצה אלא פסחים וחוצות הקצוע להן זמן אבל חוצות שאין קצוע להן זמן כגון פו העלס דצר ושעירי ע"ו הכא והכא לא קרב. אצל כרצנן דהסס לא מתוקמא

אצל צמה גדולה בשעת היסר צמה אהל משל ענוי כדרכו אין להכין טחון שם וכו'.

מסורת הש"ס

(א) [יומא ט: ע"ש:] (ב) [ג"ל אלא א"ר וכן ג"י ע"י:] (ג) הוריות יא:, (ד) הוריות יב:, (ה) [ג"י הוריות יב: יומא יב: [מוספתא יומא פ"א:] (ו) [למקן פא: יומא יב: וס"ג:] (ז) [ר"ה י: וס"ג:], (ח) זבחים קח. קית. ע"ש, (ט) [זבחים קח:] (י) [תמורה כא:] (יא) [הוריות יב:] (יב) [דף קח:] (יג) [זבחים קח:] (יד) [דף קית:] (ט) [נצי' מוס' יומא פירושס:] (ע) [נ"ע מוס' פסחים לח: ד"ה זאת אומרת],

גליון הש"ס

גב' מפני שאשתו. ביורולמי וכן צמ"ר פ' שמיני אמת דלמו של תלמי ארצמלא שניה: שם מעשה בר' יוסא בן ארלי. ע"י מוס' יעניס יומא דף כא ע"א ד"ה ולא אירע קרי: שם אמר רבי היא ונסיב לה אליצא דתנאי. ר"ה דף ז צ"צ צנעות דף ד ע"א מולין דף פד ע"א ודף קד ע"א הוריות דף יב ע"ב: **רוב'** ד"ה אין בין כהן משוח וכו' פ' פו פרו ביה כהן משוח. ע"י יומא דף ט ע"א ד"ה אלו ראשיה וכן פפרטי: ד"ה אי דפניס וממוס' ד"ה אי דפניס:

הגהות הב"ח

(א) גב' ומכחו צו למבוקס את הארצבת אלת לערית: (ב) שם הלכה כרצנאי' ואמר ר' אבהו אמר ר' יוחנן מ"ע: (ג) **רוב'** ד"ה אין צין כהן משוח וכו' אציפילו כהן הדיוט: (ד) ד"ה אין צין כהן המשמש וכו' קשה לפירושויו היכי שחיט דכיון דזכי:

מוסף רש"י

אלא פו הבא על כל המצות. שמרונה בגדים אינו מביא פו העלס דצר לא משלו ולא משל צצור, אצל מצחא כצפה או עשיריה כיחוד (והוריות יא:.) אין בין כהן משמש, והיינו ראשון חסור לעצודתו, ולאחר חסור הו פו של יוה"כ שלו ועשירית האיפה שלו (שם.) שני כל מצות כהונה גדולה עליו. לא פורע ולא פורס ואינו מעמא לקרוביס ומוחצר על האלמנה ומשמש צשמונה בגדים (יומא יב:.) אינו ראוי לא לכהן גדול ולא לכהן הדיוט. לומר אינו משמש ממקש לא צשמה ככהן גדול ולא צארצעה ככהן הדיוט (שם.) מעלין בקדש וראי מורדיין. מקרא לסייע לה צמנחות צפרק שמי הלחס (שבת כ"א.) רבי היא ונסיב לה אליצא דתנאי. הוא אמריה למתני' ונסיב מילמיה מלח כחד מלח וחדל כחד מלח (ר"ה ז) מתניתין רצי קממה לפי דעמו ונסיב מילמיה כי הוי מרי מלח, כחדל מחר שראה דצריי שז וז וכו' ועל זה צו (תולין יט.)

^[א] לטון המוספתא שט איו חיה צמה גדולה בשעת היסר צמה אהל משל ענוי כדרכו אין להכין טחון שם וכו'.